

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemana velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemana velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljajo tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primeroma zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 6. uri popoldne.

Štev. 77.

V Ljubljani, v četrtek 4. aprila 1889.

Letnik XVII.

Bojovník za ljudske pravice.

Smrt Johna Brighta, o katerem smo minole dni prinesli brzozjavko, je dogodjaj, ki je napravil na Angleškem globok vtis. Vse stranke in vrste prilastujejo si pokojnega in ponosno oznanjujejo, da je bil zagovornik njihovih pravic. Liberalci, radikaleci, unijonisti in Gladstonovci tekmujejo v občudovanju tega pristnega ljudskega zastopnika, vrlega zagovornika vseh načel, prednostij, monopolov in sredstev na političnem in gospodarskem polju in vztrajnega bojovníka zoper vse podedovane predsodke kastrovne in gmotne odvisnosti.

Brightovo ime istinito vzbuja veličajne spomine, katere deli z Anglijo ves naobraženi svet. John Bright, Richard Cobden in drugi možje bili so ti, ki so iz angleškega parlamenta naredili pravcati ljudski zastop. Sedanja doba, odlikujoča se po burnem življenju in gledé starejših dob po znatni vzbujenosti družbinskih protij, si težko more misliti veliko borbo za ravnopravnost in svobodo, kakeršno je imel Bright s svojimi sodrugji.

Angleški narod objokuje v umršem pravega svojega osvoboditelja. Deset tisoč angleških posestnikov imelo je vse ljudstvo v odvisnosti. Bright in Cobden postavila sta se zoper neopravičena načela jednega stanu, ker sta vedela razširjati pravico in odkrivati laž. Sla sta med ljudi in neumorno delovala za njegovo osvobodjenje. Znatne denarne doneske, katerih je bilo treba, sta kar pričarala in agitacija zoper najmočnejšo človeško vrsto na svetu, zoper angleško plemstvo, privedla ju je do cilja.

Pri ceni kruha prištedi dandanes angleški narod na leto skoro 40 milijonov goldinarjev. Ogrornne so tudi pribranitve pri mesu, sladkorju, in drugih potrebnih živilih. Vse to ima zahvaliti se angleški narod Brightu in njegovi stranki, koja je odpravila carino za te življenjske potrebe. Blaginja in svoboda

ljudstva bila sta geslo, kojemu je vedno ostal zvest Bright.

John Bright se je porodil l. 1811 v Greebantu (v lankasterški grofiji). Politično postal je delaven l. 1843, ko ga je izvolilo mesto Durham poslancem v doleno zbornico, kjer se je takrat bil hud boj za carino na žito. Bright je nastopil s pravo gorečnostjo, da se ta carina odpravi ter je konečno zmagal s svojo stranko.

Brightu je bilo prisojeno, kar le malo možem: učakal je vresničenje mnogih rečij, za katere se je trudil. Kakor je padla žitna carina, istotako bila je odstranjena vsled njegovega truda omejitev volilne pravice. Splošnja volilna pravica, ki je bila njemu idejal, ni doslej še vpeljana na Angleškem, in gorenja zbornica, katero je hotel odstraniti, obstoji še dandanes. Toda vsled poslednje preosnove bilo je politično pravo razširjeno na daljša dva milijona angleških občanov, in oblast gorenje zbornice omaguje vsled starostne onemoglosti.

Trikrat je bil Bright minister, in vselej na strani Gladstone-ja, kojemu je bil zvest prijatelj več desetletij. Ali prišla je tudi ura, ki je sprla oba moža. Gladstonovih nazorov o poravnani anglo-irskega prepira s podelitvijo samostalnosti Ircem Bright ni odobral in zaradi tega sta se razšla.

Umršega objokovali bodo še največ delavci in takozvani mali občani, ki so ga nazivljali pravega ljudskega zastopnika. In to je bil on tudi v istini. Napeopal je vse duševne sile, da bi narode pomiril in zabranil vojsko. To se mu ni posrečilo. Preselil se je mož na oni svet v dobi, ko je Evropa pokrita z orožjem. On je razumil ljud, in ljudstvo, ne samo angleško, temveč i drugih držav, se bode vselej spominjalo hvaležno njegovih zaslug. Časopisi brez razločka politične barve tolo in častno omenjajo njegovih zaslug. Morley je rekel v doleni zbornici: Angleška je izgubila vlikega govornika, zelo modrega svetovalca in pravega domoljuba!"

Govor poslanca Kluna

v državnozbornski seji dne 21. marca t. l.

II.

Dovolite mi sedaj, da se nekoliko pečam tudi z govoro, ki sta se večeraj govorila v tej visoki zbornici.

Gospod poslanec Lippert dvoji, da katoliška Cerkev boljša svet in da ima skrivnostno sredstvo, s katerim bi mogla ustvariti zdrave gospodarske odnose; kajti po njegovih besedah dokazala še ni nikdar, da ima takov pripomoček. Skrivnostno sredstvo, katero ima katoliška Cerkev, so nauki Kristovski in pripomočki Cerkve. Kar je pa krščanstvo ustvarilo v osemnajstih stoletjih svojega obstanka, na to se menda ni treba še posebej sklicevati, kajti očito leži pred nami, in oni, ki prezira učinke krščanstva, navlašč zapira oči in noče videti. Vzvišenje žene, varstvo otrok, odpravljeno suženjstvo, red v družini in človeški družbi, to so neovrgljivi dokazi za odreševalni vpliv, kateri je razvijala katoliška Cerkev izza svojega obstanka.

Kar se tiče družbinskega reda, navajam mu za njegovo vravnavo po krščanskih načelih, in sicer ravno v dobi, ki se opisuje kot najtemnejša, moža, ki bo morda tudi v njegovih očeh našel milost, ko je vendar večeraj takó proslavljaj opatijskega prošta Döllingerja. Dr. Jurij Razinger, učenec in zasebni tajnik Döllingerjev, poznavalec narodnega gospodarstva, kakor redko kdo, in posebno naprav za uboge, spisatelj odlikovanega dela „Cerkveno preskrbovalništvo ubogih“, izdal je narodno gospodarstvo v krščanskem duhu, in tu piše na strani 161 (čita):

„Splošnje blagostanje, in sicer ne samo kmetov in meščanov, marveč tudi kmetov in obrtnih delavcev, bilo je znak narodnega gospodarstva v drugi polovici srednjega veka. Kmet je bil bogat ter je zadostno jedel; hlapeci njegovi so imeli visoke plače in dobro hrano. Rokodelec je bil imovit, delal je

LISTEK.

Kriva prisega.

II.

Trdác stoji na pragu svoje hiše kraj ceste. Razgovarja se s starim Smrekarjem.

Dragan prihaja mimo.

„Ti, Dragan!“ zakliče mu Trdác z oblastnim svojim glasom, „skrbi, da mi v kratkem vrneš óni dolg! Treba mi denarja.“

Dragan ostrmi.

„Kak dolg mislite?“ oglasi se zasopel in se ustavi.

„No, ne delaj se nevednega! Vsak vé, da si mi dolžan.“

„A vrnil sem ga Vam že“, reče ón z jasnim glasom.

„Meni?“ vprašuje Trdác, kakor bi se čudil.

„I, Vam. Hm... prav o kresu je bilo: dobro še vé.“

Stari Smrekar ju debelo gleda. Ne vé, kako bi mislil.

„Vidiš li ga!“ reče Trdác z jeznim glasom njemu. „Človek mu v zadregi ustreže s posojilom.

A ón misli že na goljufijo. Dobro, da je stvar vsem znana, da mi je dolžan: ne bode me, ne!“

„Ne bodem se prepiral s teboj“, veli osorno Draganu. „Plačaj mi v kratkem; če ne z dobrim, vrneš mi s silo. Svetujem, da se ne mudiš predolgo!“

Obrne mu hrbet.

Draganu se lové esede na jeziku. A razvidi naglo, da bi sejal na trdo kamenje. Z nemirno glavo in burnim srcem napoti se naprej.

* *

Raznese se glas kóli, da Trdác toži Dragana za dolg.

Radovedno ugibljo ljudje o stvari.

„A Mrak mu je osodil, da bi mu vrnil“, ogovarja soseda sosedi; „kako, da mu ni plačal? Kam je vendar uteknil tistó?“

„E, bratec“, prvi mu drugi, „človek ima zmirom toliko lukenj, da mu ne preostane mašila, če bi ga nabral še tdko.“

„A razumno ni bilo, da ni vrnil Trdáciu“, reče ón.

„Sam govori, damu je vrnil“, trdi prihajajoč tretji vaščan.

„In jaz mu pra rad verjamem“, pridruži se jim četrti. „I, Trdácje vseh muh poln. Meni je zmirom utrgaval ónoeto pri hlohlih. Ne prodam mu ni stébelca več.“

„Trdác je Trdác, to je res“, pritrjuje drugi možak. „A čudno bi tudi ne bilo, če bi bilo Dragana premamilo in premotilo uboštvo: Morebiti je upal, da na ta način malo vzmore, če mu nakloni sreča, da se nekako lahko otrese tega dolga“, razlaga jim prvi vaščan.

„Jaz trdno vérujem v njegovo poštenje“, upira se četrti.

„Meni se tudi zdi“, priteguje mu tretji, „da bi se bil oprijel raje koga drugega v takej stvari. Z vsakim bi ložje uresničil take namere.“

„Hm, človek je vse premalo previden“, zine drugi.

„Prosil ga je, kakor mi je zatrjeval“, zagovarja ga četrti, „da bi mu bil toliko še pustil do jeseni, da bi davke plačal. A to je storil ložje na samem, nego v pričó ljudij.“

„Sam Bog vé, kako je“, razmišljuje drugi.

„Da vidimo, kako razsodi pravica“, uganejo možje razhajaje se.

* * *

Sreča Borin Mravljaca.

„Si li že slišal, da Trdác toži Dragana?“ vpraša ga.

„Kako né-bi, ko vse govori o tem“, reče mu ón. „Je-li se še spominjaš tistega dne, ko sva sedela v njegovej gostilnici sama...?“

neral umaknil vsled nujnega prigovarjanja prijateljev, ki so vedeli, da ga vlada namerava postaviti pred izjemno sodišče ter ga nič več živega izpustiti iz rok. Toda prijatelji in pristaši njegovi bodo mej tem neprestano in vstrajao delovali za revizijo narodne republike. — Predvčeraj je zbornica obravnavala o senatovem predlogu, po katerem naj bi razžaljenja državnih pravdnikov po tiskovinah zopet spadala pred redarstvena sodišča. Goblet je pobijal ta nasvêt, češ, izgredi nekaterih listov nam ne smejo biti povod, da bi se zopet povrnili k trinoškemu zakonodajalstvu. Predlog je konečno propadel s 306 proti 236 glasovom.

Angleška spodnja zbornica je odklonila predlog Cremerjev, naj se z ozirom na splošnji mirovni položaj ne pomnoži mornarica, z 256 proti 85 glasovom; potrdila pa je z istim razmerjem glasov načrt vlade, ki jo pooblaščuje v pomnoženje mornarice. Velikanska večina, s katero se je odklonil Cremerjev nasvêt, označuje mišljenje v Angliji gledé potrebe, da se pomnoži mornarica. Plašili so mero-dajne kroge dlje časa ogromni troški, konečno pa so vendar privolili, ker so se nujno prepričali, da ne zadostuje državnim potrebam sedanja mornarica.

Vsled najnovejših, od Vernesca predlaganih imenovanj v rumunskem sodništvu so navstala v ministerstvu razna mnjenja ter je naznanil liberalec Jonesco, da bo o tem interpeleoval pravosodnjega ministra. Ta predmet vsi rumunski krogi živahno razpravljajo, ker je mogoče, da bo provzročil resno ministerstveno krizo.

V turški prestolnici se živahno razpravlja o nameravani gradnji železnice od Dede-Agača do Soluna. Ta progá bi bila odlično strateškega pomena, ker bi vezala Gumuldži, Drom, Sereg in Darian, ob enem pa omogočevala hitro koncentracijo vojnih sil v Solunu. Turška vlada bo dala koncesijo za gradnjo železnice mej Solunom in Lariso Francozu generalu Türu, zgraditelju korintskega prekopa.

Izvirni dopisi.

Iz ljubljanske okolice. dne 3. aprila. Včerajšnji „Slovenec“ prinesel je svojim bralcem veselo vest o imenovanji preblagorodnega gospoda ces. kr. okrajnega glavarja Janeza Mahkota častnim občanem račenske občine.

Akoravno pravi znani pregovor, da je „nehvaležnost zemeljsko plačilo“, vendar to s tem slučajem ni istina, kajti prebivalci omenjene občine so za zasluge gospoda glavarja svojo hvaležnost v tem skazali, da mu je včeraj dopoldne deputacija treh mož izročila častno diplomo.

S tem dokazom hvaležnosti prejel je velemenjeni glavar že 18. častno priznanje.

Občine in društva, ki si smejo v čast šteti v tem številu uvrščene biti, so naslednje: Grosuplje, Dobrunje, Šmarje, Tomišelj, Želumlje, Iška Vas, Devica Marija v Polji, Spodnji Logatec, Račina, Rovte, Horjul, Ježica, Borovnica, Gornja Šiška, „Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov“ v Št. Vidu, meščanski kor v Krškem, podružnica ljubljanskega veteranskega kora v Idriji in poslednjič še občina Cirknica s svojo krasno izdelano častno adresno, s koje se more le redko kdo ponašati.

Vsa ta častna dokazila pričajo več kot resnično primerni in dostojni govor hvaležnih mož račenske deputacije pri izročitvi častne diplome; kajti vseskozi je znano, da je gospod glavar povsod, kjer je deloval, pravico in nepristranstvo visoko cenil in svojo izvrstno znanost in izvedenost v vseh strokah političnega znanja in delovanja le v blagor prebivalstva v svojem delokrogu porabil.

Najlepši dokaz njegovega neutrujenega delovanja kaže nam gotovo novo ustanovljena cesta ob Savi proti Lazam v občini M. D. poljski, osušenje barja v račenski dolini in omejevanje savske struge pri Ježici, kjer je nevarnost ondotnih prebivalcev, v savskih valovih poginiti, dospela že do vrhunca.

Pero mi je preokorno vse zasluge naštevati, ki tega od celega okraja visoko spoštovanega in sploh vsestransko jako priljubljenega gospoda lepšajo. Vsled tega mu vsi podložni uradniki, kakor tudi vse prebivalstvo tega okraja radi njegove pravičnosti iz globočine srca k včerajšnji odliki zakličejo: Bog naj ga ohrani še mnogo let v blagor in korist prebivalstva ljubljanske okolice!

Iz Gorice, 1. aprila. Dne 26. marca t. l. imelo je podporno društvo za obolele duhovnike tukaj v svoji društveni hiši „Rudolphinum“ občni zbor.

Društveni predsednik preč. gosp. msgr. Filip prične zborovanje z nagovorom, v katerem se spominja svetnega pokrovitelja društva, nesrečno umrlega cesarjeviča Rudolfa in Nj. veličanstva cesarja, kateremu prosi pomoči od zgoraj, da bi srčno prenašal tako hud udarec. Navzoči udje so stojé poslušali ta nagovor.

Prehajaje na dnevni red razkaže g. predsednik društveno premoženje ter obljubi v kratkem razposlati tiskano poročilo udom in pa preč. škofijskim ordinarijatom s prošnjo, da bi je ob kratkem priobčili v dotičnih škofijskih listih, kar bi precéj pripomoglo razširjenju tako koristnega društva.

V razgovor pride najprej poročilo o novi društveni hiši v Iki pri Opatiji. Ta je vže pod streho, in upamo, da se bo kmalu izročila svojemu namenu; po zatrjevanji gosp. predsednika se bo skoraj gotovo blagoslovila ter otvorila v drugi polovici julija meseca. Ta okraj ugajal bode zlasti tistim gg. udom, ki želé morskimi kopeli.

Govorilo se je dalje o tem, da bi si tudi v Karlovi Varih na Češkem društvo zidalo hišo, kamor bi zahajali oni oboleli duhovni, katerim bi one toplice dobro storile. O tem je bila živahna debata, a naposled se vendar izreče zbor, da se sedaj še ne more misliti na zidanje nove hiše ondi, ker društvo še nima za to potrebne glavnice; ako bi se pa vže sedaj začelo zidati tam, bilo bi gotovo na škodo vže obstoječim trem hišam, v Meranu, Gorici in Iki. Ako Bog dá dobrotnikov, ustreglo se bo pozneje tudi tej opravičeni želji.

Na izrečno željo mil. gosp. knezo-nadžkoga goriškega, ki je duhovni pokrovitelj društvu, se je potem dosedanji gosp. predsednik in ustanovitelj društva preč. g. msgr. Filip izvolil kot dosmrtni predsednik. To zaupanje si pa preč. g. predsednik zasluži, kajti velike so njegove zasluge za društvo, čegar oče je on.

Za to zaupanje se gosp. msgr. tudi zahvali ter se hoče tudi v prihodnje vrednega skazati tega zaupanja; ker pa je bolehen in vže tudi v letih, izprosi si dovoljenja poiskati si tajnika, ki bi mu pomagal pri opravilih. To se mu dovoli brez ugovora z določilom, da bi imel gosp. tajnik prosto stanovanje in hrano in po previdnosti gosp. predsednika tudi še nekako nagrado. Na noge torej, kdor želi kaj takega; obrniti se je naravnost na gosp. predsednika.

H koncu se gosp. predsednik zahvaljuje vsem dobrotnikom, sv. Očetu, ki je društvo počastil s tem, da je predsednika imenoval svojega domačega prelata, Nj. veličanstvu, ki je prvi daroval znatno svoto društvu in pa knezu-nadžkofu goriškemu. S tem se zborovanje končá.

Vže večkrat ponavljale so se pritožbe, da morajo bolni udje, ki so sprejeti v katero teh hiš, preveč plačevati. Plačevati je sedaj 1 gld. 20 kr. na dan. Tudi temu misli vodstvo odpomoči. Sliši se namreč, da se bodo prihodnje leto naredili trije plačilni razredi. Prvi plača 1 gld. 20 kr., drugi 1 gld. in tretji 80 kr. na dan; vsakteri se bo po zmožnosti odločil za enega teh razredov.

To bo polajšanje za marsikaterega, ki je navezan le na tistih 225 gld. letne pokojnine. Floreat et crescat!

Račenska dolina.

(Izvirni dopis.)

Dovoljujem si obširneje rezultat tukajšnjega regulovanja obelodaniti, kar bo gotovo čestitega bralca zanimalo. Pred tremi leti je v naši dolini tihota vladala; nihče se ni brigal za uboge sirote, katere je brezmejna voda že od časov naših pradedov mučila. Najrodovitnejša polja z zelenimi tratami so bila preplavljena ter svojega sadu oropana. Up je že skoraj splaval po vodi. Vendar nam je žarek sreče posijal, ko se je pri različnih uradih začelo naše tužne stanje pretresavati. Velezaslužni gospod okrajni glavar Janez Mahkot je bil prvi boritelj, baš neutrudljivi sotrudnik in pospeševatelj tega težavnega in trudapolnega podjetja. Njemu bodi čast zbog preobilnih zaslug. Po njegovem neumornem pospeševanju se je deželna vlada v istini prepričala ter jela gmotno podpirati. Odločila nam je k preiskavi veleizkušnega inženerja gosp. Vlad. Hraskega, čegar bistra glava je na pravem konci svojo tehniško moč uporabljevala! Uvidel je neprecenljivo škodo, katero preplavljajoča voda na 2000 oralih površine napravi!

Spoznal je nesrečo, katera je stanujočemu ljudstvu vedno večja postajala ter pretela vse pridelke ugonobiti. Od kod vendar pride tolika množina vode, da tako površje nad 1 m. višine preplavi? Vode privró po podzemeljski poti celó od opustošenega Krasa, — istotako hité različni studenci in potoki iz bližnjih župnij, kjer v račenski dolini osodepolno gospodarijo ter po votlini hrepené, — katera bi jim daljni tek pokazala. — Bistro okó veleizkušnega

inženerja je na pravo mesto dinamitu njegovo moč odločilo. Kako začudeno smo gledali ter hiteli k onemu mestu. Pokazala se je podzemeljska votlina Vršnica, v katero se vsa množina vode izliva. Tu je bilo jedro, katero je mnogo poskušanj in preiskav prouzročilo. Gosp. V. Hraskey in nekateri pogumni možje so neutrudljivo in neumorno od ranega jutra do poznega večera delali, kar baš sijajni vspehi svedočijo! Pred Vršnico se je napravil 15 m. globok in 5 m. širok prekop. Za tem se razširja 20 m. dolg in 10 m². v povprečnem prerezu razstreljen podzemeljski prekop. Na ta način se je vodi odločila podzemeljska pot.

Očividno je, da je prvo delo mnogo truda in poskušanj zahtevalo. Veliko težje so bile opovire koncev votline pri jezeru. Preiskavalo in pretresavalo se je na vsakojak način, predno se je zastor podzemeljske jame razkril. Žrtev 1000 strelav je osvedočila 18 m. globoke razpokline in predvore, katere je treba še prestreliti, ako se hoče brezmejni vodi daljni tir napraviti. Žalibog! da je najpripraviš čas za tako podjetje minul, — finance pa pošle. Z upajočim srcem smo torej nadaljevanje odložili ter se sigurno nádejali, da nas milostiva roka v bodoče ne bo zapustila. A kako smo bili presenečeni zbog doseženega sijajnega vspeha. Poglejmo v preteklost ter primerjajmo prejšnje žalostno razmerje s sedanjim! Kakor solnce s svojimi čarobnimi žarki izza sivih gorá naznanja svojo čudovito moč, — baš taka novost se je širila pri našincih. Kamor sem prišel, nič družega se ni slišalo, kakor: „Rešeni, — oteti smo!“ Minula leta so nam še dobro v spominu. Kakor morje v viharju s svojimi grozovitimi valovi bije ob skale ter preti vse uničiti, — tako je tudi „Šica“ šumela čez travnike in pašnike. V teku 24 ur je bilo vse preplavljeno. Hipoma navstajajoče perijodično jezero nam je za več tednov pot, kakor tudi komunikacijo zaprlo! Je-li letošnje leto tako? Nikakor ne!

Ako Šica teden dni šumi, vendar jo votlina h kratki požira. Še-le pri združenji s svojo sestrico Dobrovko je to-li zmožna, da nižje ležeče travnike in pašnike preplavi! Lansko jesen je bila pot le 3 dni zaprta, — letos pa vedno svobodna! Osvedočen je bajé častiti bralec, s kako hitrostjo vsi pritoki s strahovitim bobnenjem v Vršnico hité, ker se pri jezeru dokazuje, kje se mora vsa bodoča moč koncentrovati. Akopram smo s hribovjem okroženi in da se malo kedaj o našem stanju dopisuje, vendar imamo pravo sočutje ter znamo požrtvovalne dobrotnike ceniti. Visokemu deželnemu odboru in deželni vladi, katera nas je tako gmotno doslej z mnogobrojno svoto podpirala, — izrekamo svojo iskreno zahvalo. Zaradi zaslug pa, katerih sta si velezaslužna g. okr. glavar J. Mahkot in g. dež. inženér J. V. Hraskey z neumornim delovanjem in pospeševanjem pridobila, imenovali smo ju — častnima občanoma!

H koncu še omenim, da se je dosedaj 7300 gl. potrošilo; in sicer nam je e. kr. ministerstvo za poljedelstvo 4000 gld., deželna vlada pa 3300 gld. poklonila. Pri preiskavanji se je dalo 3000 strelav ter 3 km. dolg tir napravil. Razvidno je torej, da spada k največjim votlinam kranjske dežele. Bog daj, da bi že zdavna zaželjeni namen doseglá!

Dnevne novice.

(O priliki Levstikove slavnosti), ki jo je priredilo akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji, pristopili so podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaji sledeči gospodje kot podporniki: Simon Pogačar, vojaški oskrbnik na Dunaji, s 25 gld.; Alojzij Kremžar, tajnik dunajskega magistrata, s 5 gld., in dr. Fran Celestin, vseučiliški docent, kr. gimn. prof. itd. v Zagrebu, s 5 gld. — Presrečna bodi hvala požrtvovalnim prijateljem revnih a marljivih dunajskih slovenskih visokošolcev!

(Slovenskega kluba na Dunaji) sedmi večer bode v soboto 6. aprila t. l. v dvorani „zur goldenen Kugel“, I. Am Hof šte. 10, mezzanin. Berilo ima gosp. dr. Karol Štrekelj „O čeških narodnih pesmih“ (nadaljevanje). Začetek ob osmi uri. Tega zanimivega večera vdeležilo se bode gotovo mnogo dunajskih Slovencev!

(Vincencijeva družba v Ljubljani.) Iz tiskanega trinajstega letnega poročila povzamemo: Vincencijeva družba je pričela delati leta 1876. Najprvo so rodoljubi sklenili za zanemarjeno mladino napraviti zavetišče, ki je bilo sprva skromno, a leto za letom se je razširjevalo. V ta namen je družba kupila na Poljanah dve hiši z malim vrtom in zemljiščem.

